

Karakteristik af ham kunde gives i de faa Ord: Det ærede Medlem fra Æbeltoft ved altid det rigtige, men gør altid det gale. Jeg fik denne min Opfattelse af det ærede Medlem bestyrket ved hans Tale i Dag, thi han begyndte med at sige, at det var maaske det rigtigste ikke at tale om Delegationsforhandlingerne, men saa gjorde han det gale: han gav sig til at tale om dem alligevel. Jeg skal altsaa ikke — jeg siger ikke lade mig friste, for fristet blev jeg, men jeg skal ikke falde for Fristelsen til at følge det ærede Medlem i saa Henseende. Jeg skal sige til ærede Medlemmer, at jeg, hvad det angaar, har taget til Ordsprog det sidste nye Ordsprog, der er opfundet i Danmark. Jeg kan holde mig. Jeg tror i det hele taget, at det vil være nødvendigt for os alle sammen, at vi gør, hvad vi kan, for at undgaa at komme ind i større Stridigheder end højst nødvendigt. Jeg mener ikke, der er nogen Grund til stor Nervøsitet, fordi een hist og her ikke rigtig kan finde sig i, at nu skal vi holde Fred. Vi har allesammen mere eller mindre deltaget i politiske Kamp Partierne imellem og med større eller mindre Lyst. Jeg indrømmer, at min Lyst var stor, men derfor kan vi heller ikke kræve, at vi paa en Gang skal falde hinanden om Halsen, fordi der nu skal være Ro over det hele. De Foreteelser, vi ser, naar nu en og nu en anden ikke rigtig har forstaaet, at der skal være Arbejdsfred og Arbejdsro her i Landet, har ikke saa meget at sige; de Folk falder saamænd ogsaa nok til Ro, efterhaanden som Tiden gaar. En anden Ting er, at der imellem os, ikke her paa Rigsdagen, men udenfor, kan findes Skændegæster, som er Skændegæster, og som i den Grad er vante til at bruge uartige Ord; at det er vanskeligt for dem at tale i en nogenlunde ordentlig Tone til noget som helst Menneske. Saadanne findes der, men det er heldigvis Undtagelserne, og det vil maaske vise sig, at det blot er de Undtagelser, der bekræfter Regelen, og det er ikke umuligt, at de ogsaa efterhaanden vil forstaa at beherske sig, thi jeg tror ganske sikkert, at hos Vælgerne i Danmark i Almindelighed raader den Følelse: nu vil vi have Fred. Og har man indenfor Rigsdagen kunnet finde hinanden paa den Maade, hvorpaa vi fandt hinanden i den Overenskomst, der blev sluttet, tror jeg ogsaa nok, at Vælgerne vil forstaa ogsaa at bringe dem til Ro, der godt kunde have Lyst til at blive ved at skændes videre, maaske blot for Skænderiets Skyld. Saa faar vi

den Arbejdsfred her i Landet, som vi trænger til, og selv om den Rigsdagssamling, der nu forestaar, ikke bliver en Rigsdagssamling, der kan paakræve større Interesse paa Grund af de store Ting, vi gennemfører, paa Grund af de Principspørgsmaal, der vil blive løst, saa tror jeg alligevel, at vi alle sammen har gjort vort Land en god Tjeneste ved at gøre, hvad vi kan, for at vedligeholde Roen. Jeg har Lov til paa mit Partis Vegne at sige, at lige saa sikkert, som vi tror, at de andre Partier har en ærlig Villie til at holde Fred, saaledes har vi ogsaa en ærlig Villie til at holde Fred, og jeg vil haabe, at mit Parti kan vise, at det er i Stand til at bringe de nødvendige Ofre for at holde Fred; jeg mener paa den Maade, at vi, selv om der skulde ske en eller anden Udæskning, saa dog er i Stand til at sige: Nej slaas og strides paa den Maade nu, det vil vi ikke, efter at vi er gaaet ind paa den Overenskomst at skulle skaffe Ro her i Landet. I saa Henseende „kan vi holde os“, og vi lader andre om at lave Spektakler. Det vil vi ikke have med at gøre.

Wulff: Medens jeg hørte paa den Tale, der lige er blevet holdt, gik det mig længe saadan, at jeg blev mere og mere undselig paa Grund af den fuldstændig saglige og politisk neutrale Tone, hvori den blev holdt, fordi jeg maatte sige til mig selv: Det kan du ikke levere Mage til; naar du faar Ordet, vil du igen komme lidt ind paa det politiske, ogsaa det partipolitiske. Derfor blev jeg glad ved Talens Slutning, fordi — det er maaske dristigt at tilstaa det — der kom vi dog fra den rene Saglighed igen ind paa nogle af de politiske Spørgsmaal. Jeg vil paa mit Partis Vegne sige, at medens jeg i tidligere Aar fra denne Talerstol har kunnet begynde de Udtalelser, hvormed jeg for vort Vedkommende har indledet Finanslovbehandlingen, med at sige, at vi vilde bestræbe os for at se bort fra al Partimodsætning, bestræbe os for at se Regeringen som en dansk Landsregering og yde den den Støtte, man er pligtig at yde en saadan Landsregering, saa er vi, som Forholdene har udviklet sig, ikke nu i Stand til at gentage en saadan Erklæring. Det er i det hele taget ikke let i en parlamentarisk Forsamling at se bort fra Partimodsætninger, det strider mod parlamentariske Forsamlingers Væsen, og i Fjor, da jeg havde Ordet, maatte jeg stærkt fremhæve, hvor vanskeligt det var